

litet overfor en Regering af en anden Farve end deres egen.

Jeg vil i øvrigt begynde min Omtale af Finanslovsforslaget med at udtale min Tilslutning til Venstres Ordfører, det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard). Jeg tror at turde sige, at der i hans Tale intet var, som jeg ikke kunde give min Tilslutning. Kun kunde jeg have ønsket — men det staar i Forbindelse med den enkeltes Natur —, at det ærede Medlem havde sat en lille Smule mere Kraft paa sin Omtale af den Skuffelse, han under den højtærede Finansministers Forelæggelse af Laanelovforslaget havde lidt ved, at der ikke ved den Lejlighed havde lydt et bestemt Ord om, ad hvilke Veje eller om, hvornaar man tænkte paa at angive, ad hvilke Veje der skulde skaffes Indtægtsdækning for de stærkt øgede Udgifter, det nuværende Finanslovsforslags ordinære Budget fremviser, og endvidere de Udgifter, der vil følge af dette Laanelovforslag, idet de 50 eller 60 Millioner skal baade forrentes og afdrages. Men jeg haaber, at den højtærede Finansminister ligesom jeg kender det ærede Medlem fra Æbeltoft og ved, at det er nu hans Maade at udtrykke sig paa, og at han maaske mener det lige saa alvorligt med sin stiltfærdige Udtryksmaade som vi andre, naar vi understreger en Smule kraftigere. Jeg antager derfor, at dette Krav, som er kommet frem fra Venstres Ordfører, selv om det har lydt stiltfærdigt, ikke vil have lydt forgæves i den højtærede Finansministers Øren.

Jeg skal ikke komme ind paa en videre Omtale af selve Laanelovforslaget — det vil jo komme til at ligge for senere —, men jeg kunde have Lyst til at sige, at vi ved denne Lejlighed ikke alene skal tale om og tænke paa Statskassens økonomiske Stilling. Ganske vist stilles der i disse Dage store Krav til Statskassens Beholdninger, og det er ogsaa derfor nødvendigt, at den højtærede Finansminister som den, der staar i Spidsen for Landets finansielle Økonomi, er betænkt paa, hvordan han kan forsyne den danske Statskasse med Midler til at imødegaa disse Krav, men det vil ogsaa være rigtigt, at vi ved denne Lejlighed tænker paa de Følger, som dette store Laanekrav, om jeg saa maa sige: Statens Første-Prioritets-Laan paa det indenlandske Pengemarked, vil faa overfor Landets almindelige Økonomi. Det ligger mig saa meget nærmere, som jeg har den Ære at være Medlem af en ret stor Bys Kommunalbestyrelse og altsaa kender noget til den kom-

munale Økonomi, saadan som den arter sig indenfor en større Kommune. Vi ved alle, at der er stillet Krav baade her i Salen og udenfor Salen til Statskassen om, at de Arbejder, der er i Gang eller er planlagte, skal bringes til Udførelse i et hurtigere Tempo end oprindeligt planlagt, og vi ved ligeledes, at der er stillet Krav her i Salen og ogsaa udenfor Salen om, at Kommunerne saa vidt gørligt skal fremme de planlagte Arbejder og iværksætte nye. Jeg maa erkende, at der er en Del berettiget i disse Krav, fordi man maa tænke sig, at naar den ulykkelige Krig, der nu hærger Europa, en Gang er endt, vil der blive stillet saadanne Krav til de tilbageværende Menneskers Arbejdsevne for at faa repareret alt det, som er ødelagt under Krigen, at Landene vil komme ind i en Udvikling, som vil lægge Beslag paa alle Arbejdskræfter, og jeg kunde derfor tænke mig, at naar Krigen en Gang er endt, vil det Spørgsmaal, som ellers optager saa manges Sind og med Rette: Arbejdsløshedsspørgsmaalet, i alt Fald for nogen Tid blive løst ad den almindelige Udviklings Vej, idet alle arbejdsvillige Hænder vil blive sysselsat. Derfor mener jeg, at der er god Mening i, at man i et lidt hurtigere Tempo fremmer de Arbejder, der er i Gang, og ogsaa sætter nye i Gang, fordi man kan øjne, at det ikke vil komme til at volde Ulemper, naar denne Krig er endt, fordi der saa i Kommunerne skulde blive saa meget mindre at gøre. Men det gælder saa at sige alle Kommuner, i alt Fald alle Bykommuner, at de er spændte haardt for, og de Arbejder, som der er planlagte, og som er blevet udførte, i en Aarrække kun er blevet mulige derved, at Bykommunerne i ret udstrakt Grad har henvendt sig til Laanemarkedet, baade det udenlandske og det indenlandske.

Nu kan de Arbejder, som er blevet udførte for saadanne Laan, godt være baade sunde og rigtige, og det er ikke derimod, at jeg vil sige noget, men det, som er det ejendommelige i dette Øjeblik, er, at med eet Ryk er hele denne Udvikling blevet afbrudt, med eet Ryk er Laanemarkedet blevet lukket helt i Udlandet og delvis i Indlandet, og naar man saa alligevel stiller Krav til Kommunerne om, at de ikke blot skal gennemføre den planlagte Hus-holdning, men ogsaa tage nye Arbejder op, maa man ikke glemme, at vi da er henviste til de Beholdninger, vi i Øjeblikket muligvis sidder inde med af Laan, som tidligere er optagne, eller til den